

19 Ιουνίου 2014

Ο αγαπημένος μαθητής

/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη

Φωτο:michaelhdj.wordpress.com

Γράφει ο π. Βασίλειος Καλλιακμάνης

α) Ο Ιωάννης Θεολόγος, που τιμάται από την Εκκλησία στις 26 Σεπτεμβρίου, ως αγαπημένος μαθητής του Χριστού, βίωσε πολλά θαυμαστά γεγονότα κοντά του. Πολλά από αυτά διέσωσε στο Ευαγγέλιο και τις επιστολές του, ενώ παρέλειψε άλλα.

Στην Αποκάλυψη, επίσης, περιγράφει τα έσχατα ως παρόντα, την ανηφορική πορεία της Εκκλησίας, τη διαρκή πάλη των χριστιανών με τον αρχέκακο όφι, τον διάβολο, και τον θρίαμβο με την έλευση της Δευτέρας Παρουσίας του Κυρίου.

β) Όπως έχει γραφεί, «σε κανένα άλλο κείμενο της παγκόσμιας φιλολογίας δεν καταδικάζεται με δριμύτητα και πειστικότητα, όση στην Αποκάλυψη, η θεοποίηση και εκπόρνευση της εξουσίας: πολιτικής, οικονομικής και ιδεολογικής. Οι βασιλείς της γης, και οι έμποροι της γης, που τελικά αυτοί είναι οι μεγιστάνες, κλαίνε και μύρονται· οι πρώτοι χάνουν (με την πτώση της Βαβυλώνας, που είναι σύμβολο κυριαρχίας) την εγωκεντρική και πλεονεκτική κυριαρχία, και οι δεύτεροι βλέπουν να εξανεμίζονται τα πολύτιμα φορτία των αγορών τους. Και όλα αυτά τα δεινά οδηγούν στην συγκλονιστική κάθαρση της απολύτρωσης» (Ν. Ματσούκας).

γ) Αναφέρεται στο Ευαγγέλιο του Ιωάννη: «Υπάρχουν κι άλλα πολλά που έκανε ο Ιησούς, που, αν γραφτούν ένα προς ένα, ούτε ο κόσμος ολόκληρος δε θα χωρούσε τα βιβλία που θα 'πρεπε να γραφτούν» (Ιωάν. 21,25). Εδώ σαφώς υπάρχει κάποια υπερβολή, που φανερώνει το πλήθος των πεπραγμένων από τον Κύριο, όπως σημειώνει ο ερμηνευτής Ζιγαβινός. Κι από την άλλη επισημαίνει ότι «ου χωρεί αυτά ο κόσμος... ου διά πλήθος συγγραμμάτων, αλλά διά μέγεθος πραγμάτων»!

δ) Και πράγματι, πώς να κατανοήσει κάποιος την πνευματική δύναμη της χριστιανικής αγάπης, την οποία περιγράφει ο Ιωάννης στο Ευαγγέλιο και τις επιστολές του, όταν καθημερινά δηλητηριάζει τη ζωή του με φθόνο, αδικία και μίσος; Πώς να αντιληφθεί το νόημα της φοβερής, σαγηνευτικής και επίκαιρης

Αποκάλυψης, όταν βλέπει τη ζωή του μόνο εγκοσμιοκρατικά και οικονομοκεντρικά;

ε) Ο Κλήμης Αλεξανδρεύς διηγείται ότι σε κάποια πόλη ο Ευαγγελιστής Ιωάννης είχε βαπτίσει έναν νέο και τον εμπιστεύθηκε στον επίσκοπό της. Σε επόμενη επίσκεψή του πληροφορήθηκε ότι ο νέος έγινε αρχηγός ληστών. Τότε, για να τον συναντήσει, παραδόθηκε στους ληστές. Ο αρχηγός τους, δηλαδή ο νέος, μόλις τον αντίκρισε τράπηκε από ντροπή σε φυγή. Εκείνος τον ακολουθούσε λέγοντας: «Γιατί φεύγεις παιδί μου; Έχεις ακόμα ελπίδα ζωής. Αν χρειαστεί θα πεθάνω για σένα. Ο Κύριος με έστειλε, πίστεψέ με».

στ) Συντετριμμένος ο νέος πέταξε τα όπλα και με δάκρυα στα μάτια έπεσε στα πόδια του Ιωάννη ζητώντας συγχώρηση. Ταυτόχρονα έκρυβε το δεξί του χέρι, με το οποίο είχε διαπράξει πλήθος αμαρτιών. Τότε ο άγιος Ιωάννης πήρε το χέρι αυτό, που είχε καθαρθεί από τη μετάνοια, και το κατασπαζόταν! Τον οδήγησε στην Εκκλησία, προβάλλοντάς τον ως παράδειγμα έμπρακτης μετάνοιας.

ζ) Έλεγε ο γέροντας Παΐσιος για τη θεία αλλοίωση που είχε υποστεί ο Ιωάννης: «Μήπως ο Χριστός αγαπούσε τον Ιωάννη περισσότερο από τους άλλους μαθητές; Όχι, αλλά ο Ιωάννης αγαπούσε τον Χριστό περισσότερο από ό,τι οι άλλοι μαθητές, και γι' αυτό καταλάβαινε την αγάπη του Χριστού καλύτερα. Είχε πολλή χωρητικότητα και χωρούσε την αγάπη του Χριστού. Και όσο περισσότερη αγάπη του έδινε ο Χριστός, τόσο περισσότερο του έλιωνε την καρδιά». Όποιος ανοίξει τα μάτια της ψυχής και διώξει το νέφος των παθών, κατανοεί την αγάπη του Θεού και τηρεί φιλότιμα τις εντολές του. Δεν φοβάται δουλικά τα σημεία των καιρών, αλλά προσμένει με πόθο την ανατολή «του Αστέρος του λαμπρού, του πρωινού» (βλ. Αποκ. 22,16).